

(Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Ιούνιο του 2015 στην ηλεκτρονική σελίδα της [Αγκάρας](#).

Περιεχόμενο

26 Ιούνιο, 2015

Αναγκαίος ένας χώρος οργάνωσης για τους κομμουνιστές

Μέρος του διαδικτυακού διαλόγου [“Κίνημα και αριστερά στην Κύπρο: το παρόν και το μέλλον”](#)

Ο Μάρξ έγραφε στην 18η Μπρυμαίρ, “όπως στην ιδιωτική ζωή κάνουμε διάκριση ανάμεσα σε εκείνο που ένας άνθρωπος λέει ή σκέπτεται για τον εαυτό του και σε εκείνο που πραγματικά είναι και κάνει, έτσι ακόμα πιο πολύ πρέπει στους ιστορικούς αγώνες να κάνουμε διάκριση ανάμεσα στα λόγια και τις δοξασίες των κομμάτων και στον πραγματικό τους οργανισμό και τα πραγματικά τους συμφέροντα, ανάμεσα σε εκείνο που φαντάζονται και σε εκείνο που πραγματικά είναι”.

Στην Κύπρο γενικά έχουμε περίπου τρία είδους Αριστεράς έτσι όπως τα αντιλαμβάνουμαι εγώ. Μια εν η κοινοβουλευτική Αριστερά του ΑΚΕΛ με την ιστορία του τζαι τους αγώνες της εργατικής τάξης αλλά τζαι τους συμβιβασμούς του την τελευταία τριακονταετία τουλάχιστον, η άλλη εν η εξωκοινοβουλευτική αριστερά με διάφορα κομμάτια που εμείναν έξω είτε λόγω απογοήτευσης από το ΑΚΕΛ είτε διότι θεωρητικά φαίνεται να εν πιο κοντά στην παραδοσιακή τζαι μεταμοντέρνα σοσιαλδημοκρατία, τζαι τρίτη εν κάτι που δεν λοαρκάζεται συνήθως αλλά αυξανόμενο κομμάτι της νεολαίας εν ένα εντελώς κινηματικό κράμα που σοσιαλδημοκρατία μέχρι αναρχισμό με έμφαση στον αυθόρμητο. Το τελευταίο κομμάτι με το δεύτερο ίσως να έσιει τζαι κοινά, το ΑΚΕΛ εν το πιο ξεκάθαρα συγκροτημένο τζαι ιστορικά οργανωμένο. Η άποψη μου είναι πως άσχετα από το τι νομίζουν, οι δυναμικές των δύο τελευταίων δεν μπορούν να προσφέρουν λύσεις στο πρόβλημα εξουσίας ή στην οικοδόμηση Σοσιαλισμού γι’ αυτό οι όποιες προοδευτικές τους προσεγγίσεις περιορίζονται σε αντιδράσεις κατά της καταστολής, προστασίας περιβάλλοντος τζαι ιδιωτικοποιήσεων ή το πολύ σε συμπληρωματικές προτάσεις σε ζητήματα τοπικά τζαι κουλτούρας.

Για το ΑΚΕΛ τωρά που είναι κόμμα πιο οργανωμένο υπάρχει ένα σοβαρό πρόβλημα. Το ίδιο έχει χτιστεί με τον κόπο και το αίμα των παππούδων και των γιαγιάδων μας, αλλά έχει εκφυλιστεί και μετατραπεί σε μικροαστικό δημοκρατικό κόμμα απλά δεν το έχει παραδεχτεί ανοιχτά. Μάλιστα αποφάσισεν να ανοίξει τις πόρτες του τζαι να απαρνηθεί το εμπιστευτικό του συνεδρίου του για να δώσει χαράν στους φιλελεύθερους αλλά ακόμα δεν φαίνεται να νιώθει έτοιμο να πει πάμε για σοσιαλδημοκρατία τζαι τέλος. Κάποιοι θεωρούν πως πρέπει να παλέψουν που μέσα. Κάποιοι άλλοι το θεωρούν χαμένη υπόθεση, που τα μακρά κοντά εγίνασιν, τζαι θα το ξεπεράσει η κοινωνία που θα δει ότι δεν απαντά στα προβλήματα της, τζαι κατ’ επέκταση θα το ξεπεράσει τζαι η ιστορία.

Το πρόβλημα με το συλλογισμό ότι δεν πρέπει να του δώσουμε μια προσπάθεια διάσωσης είναι, τι μπορεί να το αντικαταστήσει εαν αύριο δεν υφίστατο; Φοβούμαι πως δεν έχω απάντηση σε τούτο το ερώτημα, τζαι νομίζω πως είναι λάθος η ερώτηση. Ακόμα τζαι η εξωκοινοβουλευτική αριστερά δεν θα μπορούσε να κάμει παιχνίδι εαν δεν ήταν βασικά συμπλήρωμα ή να προσδιορίζει τον εαυτό της με βάση το ΑΚΕΛ. Το μόνο σίγουρο είναι πως η προσπάθεια του ΑΚΕΛ για Συριζοποίηση που λέτε τζαι εσείς στο Αγκάρρα, ίσως βλέποντας την εκλογική επιτυχία του κυβερνώντος κόμματος στην Ελλάδα, δεν του βγαίνει σε καλό μέχρι στιγμής δεδομένου και των άπειρων μεταλλάξεων του κόμματος που ανέβηκε στην εξουσία πρόσφατα.

Έχει αφήσει στο περιθώριο τον Σοσιαλισμό για τάχα μιαν διευθέτηση στο Κυπριακό πρόβλημα με τα αρπακτικά της Ε.Ε, κάτι που με τις τελευταίες εξελίξεις δεν φαίνεται να δικαιώνεται. Αυτό φαίνεται τζαι που την πολλά τυπική πλέον σχέση του κόμματος με Σοσιαλιστικές χώρες όπως εν η Κούβα ή τζαι η παντελής έλλειψη έμπρακτης αλληλεγγύης στην Βενεζουέλα που περνά δύσκολα τώρα με τον βορειο-Αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Ο Χριστόφιας αλωνίζει τζαι περιπαίζει το κόσμο πως η κυβέρνηση του ήταν φιλολαϊκή επειδή έδωσε κάποια επιδόματα στην αρχή τζαι επάλεψε στο μίνιμουμ για κάποια φιλελεύθερα μέτρα (πχ όπως την παιδεία που την άφησε πολύ νωρίς, ή το ότι έφερε την Τρόικα τζαι εσυμφώνησε στο πλαίσιο αλλά έπεσε στον Αναστασιάδη η επίσημη υπογραφή).

Το πρόσφατο συνέδριο του ΑΚΕΛ έδειξε ότι είναι πολλά γενικόλογα, δεν έχει ούτε όραμα ούτε πρόγραμμα. Οι πρωτοβουλίες στο διαδίκτυο όπως καλή ώρα η δική σας να υπάρχει μια κάποια κομμουνιστική φωνή βοηθά κάποιες φορές αλλά δεν νομίζω πως είναι η λύση στα προβλήματα της Αριστεράς, του εργαζόμενου λαού. Ο κόσμος θέλει ζύμωση τζαι φυσική εμπλοκή πως μπορεί να αλλάξει ο άμεσος κόσμος γυρω του τζαι δυστυχώς δεν το έχει. Ο Σοσιαλισμός σαν όραμα χρειάζεται όσο ποτέ στην Κύπρο αλλά δεν φαίνεται να μπαίνει σαν άμεσο αίτημα που κανέναν για την ώρα, μόνο για να μνημονεύουμε επαναστάσεις του 20ου αιώνα. Ίσως ένας συνασπισμός κομμουνιστών μέσα στις δομές του εκφυλισμένου εργατικού μας κινήματος να μπορούσε να ταρακουνήσει κάπως τα πράγματα. Δεδομένου ότι το εργατικό κίνημα μπορεί τζαι πρέπει να ενωθεί με το Τ/Κ που δίνει αγώνα φυσικής επιβίωσης πλέον μπορεί να δώσει μια σημαντική μάχη για το μέλλον του τόπου.

Μην ξεχνάμε ότι ιστορικά η κομμουνιστική Αριστερά στην Κύπρο είχε καταφέρει αρκετά πράγματα τις δεκαετίες 1920-40 χωρίς ουσιαστική αντιπροσώπηση σε θεσμικά όργανα ώντας κατατρεγμένη τζαι παράνομη. Ήταν οι ίδιοι οι κομμουνιστές που εφάραν το σύνθημα “οι Τούρκοι της Κύπρου είναι αδέρφια μας” μέσα που την επαναστατική τους δράση τζαι οι πρώτοι που εφάραν τον συνδικαλισμό όταν κέρδισε αυτά που χάνουμε σήμερα. Ο κόσμος είναι συγχυσμένος τζαι φοβάται, τζαι η πρωτοπορία που υποτίθεται θα του ξεκαθάριζε τις ψευδαισθήσεις τζαι θα τον εστράτευε στην Σοσιαλιστική υπόθεση, απλά τρέχει που τα πίσω του να του ικανοποιήσει λεκτικά το φόβο του. Πολλής λόγος για δημοκρατία τζαι τίποτε παραπάνω.

Το τοπίο είναι πολλά ρευστό τζαι χρειάζεται ο καθένας μας να αναλάβει όση ευθύνη του αναλογεί τζαι να αγωνιστεί για ένα δίκαιο μέλλον, για να δείξουμε πως δεν θα κάμουμε εκπώσεις στη δικαιοσύνη επειδή φοβούμαστε να πούμε τα πράγματα με το όνομα τους. Τα προβλήματα είναι πολλά, αλλά νομίζω πως τζαι η απειλή του ιμπεριαλισμού, τζαι η επανένωση με τους συμπατριώτες μας Τ/Κ, τζαι το ταξικό ζήτημα παίρνουν που μια άλλη ρύθμιση που πρέπει να μας αφορά. Το πιο σημαντικό πράγμα για την κομμουνιστική αριστερά σήμερα είναι ότι δεν γνωρίζει ότι πράγματι υπάρχει και έχει δύναμη.

Δεν γνωρίζω αν υπάρχει αλλά θεωρώ πως επιβάλλεται μια φυσική συγκέντρωση κομμουνιστικών δυνάμεων από τα διάσπαρτα σημεία που είναι σήμερα, ας είναι τζαι σε άτυπο επίπεδο, ας είναι τζαι απλή συζήτηση για αρχή, να ξεκινήσει να μπαίνει αυτή η φωνή τζαι στην καθημερινή ζωή πέρα που το διαδίκτυο. Νομίζω θα είναι ευχάριστη έκπληξη το πόσοι είμαστε είτε οργανωμένοι στο ΑΚΕΛ είτε εκτός μαζί με τους Τ/Κ που είναι πιο ταξικά προσανατολισμένοι. Ένας ενιαίος Κυπριακός χώρος που

σκέφτεται τζαι πράττει ταξικά, όπως δηλαδή είναι τα συμφέροντα μας. Να μην είμαστε παθητικοί αποδέκτες στο εσωτερικό τζαι να μην μας βρει μια παγκόσμια σύρραξη (σύγκρουση όπως έλετε πείτε την) εντελώς απροετοίμαστους, να μην γίνουμε απλά μια αναλώσιμη γενιά τζαι τίποτε άλλο. Να ζήσουμε την αλλαγή ή τουλάχιστον να φύγουμε που τούντο κόσμος αγωνιζόμενοι, να μπορούμε να πούμε ότι προσπαθήσαμε.

Κλείνοντας, αφιερώνω ακόμα ένα απόσπασμα του Μαρξ από την 18η Μπρυμαίρ για τους επίδοξους υπερασπιστές της δημοκρατίας που ετύφλωσε την Αριστερά στο τόπο μας τζαι έχασε το ταξικό προσανατολισμό της. Πρέπει να δούμε τζαι να οραματιστούμε τον Σοσιαλισμό, πέρα που μικροαστικές αντιλήψεις της δημοκρατίας.

“Ενάντια στο συνασπισμό της αστικής τάξης συγκροτήθηκε ένας συνασπισμός από μικροαστούς και εργάτες, το λεγόμενο σοσιαλδημοκρατικό κόμμα. Οι μικροαστοί έβλεπαν πως δεν είχαν αμειφθεί καλά ύστερα από τις μέρες του Ιούνη 1848, έβλεπαν ότι κινδύνευαν τα υλικά τους συμφέροντα και έβλεπαν να διαμφισβητούνται από την αντεπανάσταση οι δημοκρατικές εγγυήσεις που θα τους εξασφάλιζαν την επιβολή αυτών των συμφερόντων τους. Γι’ αυτό πλησιάσανε τους εργάτες. Από την άλλη μεριά, η κοινοβουλευτική τους εκπροσώπηση, οι ορεινοί, που είχαν παραμεριστεί στο διάστημα της δικτατορίας των αστών δημοκρατών, είχαν ξανακατακτήσει στο τελευταίο μισό της ζωής της συνταχτικής τη χαμένη τους δημοτικότητα χάρη στην πάλη της συντακτικής τη χαμένη τους δημοτικότητα χάρη στην πάλη τους ενάντια στο Βοναπάρτη και τους βασιλικούς υπουργούς. Είχαν κλείσει συμμαχία με τους σοσιαλιστές αρχηγούς. Το Φλεβάρη του 1849 πανηγύρισαν με συμπόσια τη συμφιλίωση. Καταρτίστηκε ένα κοινό πρόγραμμα, ιδρύθηκαν κοινές εκλογικές επιτροπές και υποβλήθηκαν κοινοί υποψήφιοι. Από τις κοινωνικές διεκδικήσεις του προλεταριάτου αφαίρεσαν την επαναστατική τους αιχμή και τις έδωσαν μια δημοκρατική τροπή, από τις δημοκρατικές διεκδικήσεις της μικροαστικής τάξης αφαίρεσαν την καθαρά πολιτική μορφή τους και έκαναν να ξεπροβάλει η σοσιαλιστική τους αιχμή. Έτσι γεννήθηκε η σοσιαλδημοκρατία. Οι νέοι ορεινοί, το αποτέλεσμα αυτού του συνδυασμού, εκτός από μερικούς κομπάρσους που προέρχονται από την εργατική τάξη και από μερικούς αιρετικούς σοσιαλιστές, περιλάβαιναν τα ίδια στοιχεία των παλιών ορεινών, αλλά σε μεγαλύτερο αριθμό. Στην πορεία όμως της εξέλιξης είχαν αλλάξει μαζί με την τάξη που αντιπροσώπευαν.

Ο ιδιόμορφος χαρακτήρας της σοσιαλδημοκρατίας συνοψιζόταν γι’ αυτό στο γεγονός ότι τους δημοκρατικούς - ρεπουμπλικάνικους θεσμούς δεν τους ζητούσαν σαν μέσα για να καταργήσουν τα δυο αντίθετα άκρα, το κεφάλαιο και τη μισθωτή εργασία, αλλά για να χαλαρώσουν την αντίθεσή τους και για να τη μετατρέψουν σε αρμονία. Όσο διαφορετικά μέτρα και αν προτείνονται για την πραγματοποίηση αυτού του σκοπού, με όσο περισσότερο ή λιγότερο επαναστατικές έννοιες και αν τον στολίσουν, το περιεχόμενο μένει το ίδιο. Το περιεχόμενο αυτό είναι ο μετασχηματισμός της κοινωνίας με δημοκρατικό τρόπο, αλλά ένας μετασχηματισμός μέσα στα μικροαστικά πλαίσια. Δεν πρέπει όμως να κάνει κανείς τη στενοκέφαλη σκέψη ότι η μικροαστική τάξη θα ήθελε κατ’ αρχήν να επιβάλει ένα εγωιστικό ταξικό συμφέρον. Αντίθετα, πιστεύει ότι οι ειδικοί όροι της απελευθέρωσής της είναι οι γενικοί όροι, που κάτω από αυτούς μόνο είναι δυνατό να σωθεί η σύγχρονη κοινωνία και να αποφευχθεί η πάλη των τάξεων. Το ίδιο, δεν πρέπει κανένας να φαντάζεται ότι οι δημοκρατικοί αντιπρόσωποι είναι όλοι τους μαγαζάτορες, ή ότι λαχταρούν να γίνουν μαγαζάτορες. Μπορεί εξαιτίας της μόρφωσής τους και της ατομικής θέσης τους, να απέχουν απ’ αυτούς όσο απέχει ο ουρανός από τη γη. ****Εκείνο που τους κάνει εκπρόσωπους των μικροαστών είναι ότι το μυαλό τους δε μπορεί να ξεπεράσει τα όρια που οι ίδιοι οι μικροαστοί δεν ξεπερνάνε στη ζωή και ότι, συνεπώς, σπρώχνονται θεωρητικά προς τα ίδια προβλήματα και τις ίδιες λύσεις, όπου το υλικό συμφέρον και η κοινωνική τους θέση σπρώχνει πρακτικά τους**

μικροαστούς. Αυτή είναι γενικά η σχέση που υπάρχει ανάμεσα στους πολιτικούς και φιλολογικούς εκπροσώπους μιας τάξης προς την τάξη που εκπροσωπούν.”*

* φωτογραφία στο εξώφυλλο: Alexander Rodchenko, Εργατικός Σύλλογος (1925)

Δρεπάνι χωρίς σφυρί δεν γίνεται, σφυρί χωρίς δρεπάνι είναι άνεφ ουσίας.

Ανατολίτης

[Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Αγκάρρα \(Ομάδα\)](#), [Ηλεκτρονικά Άρθρα](#), [Δεκαετία 2010-2019](#), [2015](#), [Απροσδιόριστη Τοποθεσία](#), [Οργανωτικό Ζήτημα](#), [ΑΚΕΛ](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**

Cyprus Movements Archive

Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

<https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:agkarra:communists&rev=1593259177>

Last update: **2020/07/14 16:15**

